

I en droppe

SISSEL-JO

GAZAN

I EN DROPPE

Översättning
Mia Ruthman och Karin Ruthman

Bokförlaget Forum

Översättningen har
utgivits med stöd av
Nordiska ministerrådet

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Danska originalets titel *I en dråbe*
Copyright © Sissel-Jo Gazan 2024
First published by Politikens Forlag, Denmark
Published by arrangement with Nordin Ringhof Agency ApS, Denmark
Översättning Mia Ruthman och Karin Ruthman
Omslag Michael Ceken
Omslagsbilder Pexels, Unsplash
Första tryckningen
Tryckt hos ScandBook EU, 2026
ISBN 978-91-37-16473-1

1984

Mia

Mia Jinju Thiel-Jensen hade en återkommande dröm. Hon drömde att verkligheten blev en annan om hon krängde av sig huden. I drömmen var det lika enkelt som att dra av sig en vindjacka, och när hennes gamla hud låg vid hennes fötter var hon inte längre född i Seoul 1967 och inte längre upphittad på gatan som spädbarn. Hon hade inte adopterats av Finn och Merethe från Næstved och inte kommit till Danmark när hon var nio månader gammal. När hon krängde av sig huden var hon i stället Finns och Merethes biologiska önskebarn, ett naturligt resultat av deras kärlek och en människa de förstod sig på eftersom hon var stöpt till deras avbild. I drömmen liknade hon inte bara sina föräldrar utan också sin lillasyster Lea, som hade kommit till världen då Merethe till allas förvåning blev gravid som trettionioåring. Borta var Mias sträva, svarta hår, de karakteristiska ögonveckan över de glänsande pärlorna till ögon, och borta var de kraftiga underbenen och äret efter gomspalten, som ärligt talat gott kunde ha gjorts snyggare, som Merethe en gång hade sagt, och borta var den *makalösa hjärnan*, som Finn kallade hennes intellekt när det ofta överträffade hans. Borta var konfliktsituationerna i barndomen då hon hade fått veta att hon måste tygla sitt temperament, och borta var obehaget när

hon gick genom simhallen med klafsande fötter och kände allas blickar på sig. Men allra mest borta var det faktum att Merethe hade försvunnit spårlöst den 25 augusti 1984. Här började alltid drömmen upplösas och även om Mia kämpade för att hålla den kvar, för att hon så innerligt önskade att hennes mamma skulle komma tillbaka, vaknade hon och var återigen flickan som hade kommit till Kastrups flygplats sommaren 1968, iklädd hanbok, den traditionella koreanska dräkten i grönt siden, och med matchande rosetter i håret. I sitt rum längre ner i korridoren låg Lea och sov oroligt med sin vita fläta som ett klockrep på kudden, med teddybjörnen Grumme under armen och sina tjocka glasögon på nattduksbordet, och i köket på husets bottenvåning hade även Finn lagt ifrån sig sina glasögon och satt och stirrade blint ut i trädgårdens mörker. Här hade han suttit varje morgon sedan den kväll då Merethe och Mia hade grälat och Merethe gått ut mellan två regnskuror för att posta ett brev och sedan dess varit spårlöst försvunnen.

Sensommaren hade mestadels varit varm, men den 25 augusti 1984 regnade det överraskande kallt och himlen över Næstved var ett vibrerande rödaktigt ljusspel. Grälet mellan Merethe och Mia handlade om ifall Mia skulle få gå på en gymnasiefest och sedan fortsätta till diskoteket Exxos tillsammans med sina vänner. Merethe sa ja till gymnasiefesten, men nej till att sedan fortsätta till stan, och det spelade ingen roll att Mia påminde henne om att åldersgränsen på diskoteket var sexton och att hon var sexton.

”Ja, men varför är åldersgränsen bara sexton?” frågade Merethe irriterat. ”Kan man inte köpa alkohol därinne?”

”Jo, men vi dricker ju inte”, skrek Mia (vilket var en halvlögn). ”Vi dansar bara. Och Rikke-Line får!”

Merethe svarade att hon struntade i vad Mias bästa vän, Rikke-Line, fick och inte fick. Diskoteket Exxos låg på Jernbanegade och enligt tidningarna var Jernbanegade landets farligaste gata. Skinnskallarna hängde vid spelapparaterna på

Bistrogrillen mittemot Jernbanegades skola, och fram på natten när de var upphetsade och fulla på guldöl råkade de i luven på i stort sett alla – diskokids, internatkillar, wannabe-knuttar. Ingen skonades och alla slog tillbaka.

”Folk går omkring på stan beväpnade med baseballträn och knivar, Mia”, sa Merethe. ”Det är bara två dagar sen som en elev från Herlufsholms internatskola knivhöggs uppe på Kvicklys takparkering mittemot diskotek Exxos, och gärningsmannen är fortfarande på fri fot. Till och med Ulla säger att det är farligt på stan, och hon vet faktiskt vad hon talar om.”

Ulla var Merethes väninna och Mias gudmor. Hon var socialsekreterare och tillsammans med en kollega drev hon Nattvakten, en socialrådgivningstjänst som riktade in sig på utsatta ungdomar i Næstveds nattliv, och hon berättade alltid hemska historier för Merethe. Det var så irriterande och Merethe gav inte med sig.

”Jag skulle vara en väldigt dålig mamma om jag lät dig gå ut på stan till Jernbanegade”, sa hon, ”och det spelar ingen roll hur många gånger du frågar, eller hur hårt du smäller i dörren, svaret är ändå nej. Du får gärna gå ut och roa dig, men inte på Exxos.”

Nu skrek Mia alla de värsta saker hon kunde tänka sig, varpå hon klampade uppför trappan, gick in på sitt rum och smällde igen dörren. Fan ta Merethe, rasade hon. Hon skulle gå på festen i skolan och sedan skulle hon gå på Exxos. Hon fyllde sjutton om knappt två månader och gick i tvåan. Hon var vuxen när som helst och Merethe kunde dra åt helvete.

*

När Merethe hade varit försvunnen i två dagar blev hon efterlyst, och dagen därpå syntes hennes ansikte på alla tidningars förstasidor. Bilden på Merethe hade Finn tagit i julas och hon såg glad ut, iförd vit skjorta och sina droppformade favoritpärl-

örhängen. Varje dag dök polisen upp på Tagensvej och ställde samma frågor till Finn, om och om igen. Vad hade Mia och Merethe grälat om? Exakt när hade Merethe gått ut? Var det uppehållsväder? Hade hon paraply med sig? Vem hade tittat på klockan? Var det i själva verket tidigare? Eller senare? Hade de kommit att tänka på något sedan i går? Fanns det något som tydde på att Merethe hade planerat att lämna hemmet? Hade hon varit nedstämd när hon gick? Hade stora belopp tagits ut från hennes konto? Var Finns och Merethes äktenskap i kris? Finn svarade villigt och tålmodigt på alla frågor, lämnade sina fingeravtryck eftersom de måste utesluta honom och beskrev för tredje gången vilka kläder Merethe hade haft på sig: gula gummistövlar, Finns oljerock och samma vita pärlörhängen som på bilden i tidningen.

Den tredje dagen satt det plötsligt en kvinna i vardagsrummet och antecknade. Maren var barnpsykolog och när polisen var klar med dagens frågor till Finn bad hon att få prata med Mia i enrum, utan Finn. Varför utan Finn, frågade Mia, och Maren svarade att det var bäst så. Polisen ville gärna prata med Finn i enrum också. Det var helt normalt. Prata med honom om vad, frågade Mia, och Maren svarade att det var många saker att fråga om när en familjemedlem försvann och att hon var där för att hjälpa Mia och Lea med att hantera sina känslor. Mia blev vansinnig på Maren. Hon var inte intresserad av att få hjälp med att hantera sina känslor, bara av att dra på sig gummistövlarna och gå skallgång över stock och sten, knacka dörr och sätta upp lappar, och hon ville ropa på sin mamma så att det dånade i skogen. Merethe skulle aldrig överge dem, skrek Mia och klampade runt i vardagsrummet. Aldrig, aldrig, aldrig! Försök att sätta dig en stund, Mia, sa Maren, men Mia ville inte sätta sig. Hon ville klampa runt, precis som det passade henne. Det var hennes fötter och hennes hus, och det var hennes mamma som var spårlöst försvunnen.

1973

Finn

Att Finn kände sig närmare sin koreanska adoptivdotter, Mia, än någon annan i sin familj var ett faktum. Lea, hans biologiska dotter, var fenotypisk, pappa upp i dagen med andra ord, det stackars barnet. Samma länghemmade benighet, samma tjocka hår, samma husdjursallergi och höga glasögonbrillor, orsakad av Stargardts sjukdom, en ögonsjukdom som Finn ärvt från sin far och tyvärr överfört till Lea. Själva flätan hade far och dotter gemensamt, bortsett från att Finns fläta satt i skägget (och hade gjort det sedan 1968) medan Leas hängde tung utmed ryggen. Men här upphörde också likheterna och det fanns stunder då Finn nästan inte kunde fatta att det var Lea han delade gener med och inte Mia. Finn och Mia var lika som bär på många sätt. De brusade lätt upp båda två och blev snabbt lugna igen, de var naturmänniskor och älskade att vara i sommarstugan vid Bisse-rup Strand där de fiskade, samlade stenar och flög med drakar på stranden tills de frös så att de skakade, medan Merethe och Lea föredrog att antingen vara inne i stugan vid den öppna spisen eller stanna hemma i Næstved. Mia var vetgirig också, precis som Finn, och båda kunde ägna timmar åt att studera världsfenomen genom att läsa om dem och sedan prata om det de hade läst.

Finn var bibliotekarie och arbetade på Næstveds bibliotek där

han ansvarade för musik- och lyssningsavdelningen, och Mia visste inget bättre än att vara med honom där, först lite diskret, för Finn var inte säker på hur välkommet det var att ta med sig dottern till jobbet, men sedan alltmer öppet, för hon satt ju bara där med sin blanka hårhjälm, böjd över en bok utan att störa någon. Det svårförklarliga var att trots att Mia var asiat och Finn purdansk, så liknade de faktiskt varandra utseendemässigt. I alla fall lite. Båda två hade ett lite märkligt födelsemärke på bröstet och båda två var födda med gomspalt. Finns födelsemärke var ljusbrunt, och även om Merethe sa att det var önsketänkande tyckte han att det påminde om konturen av Korea, medan Mias märke var mindre, mörkare och en aning droppformat. Att båda hade gomspalt var mindre svårförklarligt. Gerda från adoptionskontoret hade tidigt i adoptionsförloppet frågat om Finn och Merethe kunde tänka sig att ta emot ett barn med mindre skavanker och/eller någon funktionsnedsättning. Merethe hade tvekat, men Finn hade snabbt sagt ja. Det var ju perfekt, sa han, för om barnet hade gomspalt skulle det ju likna honom. Åh, vad Finn älskade den bedårande lilla varelsen, hon kunde som ingen annan se på honom med sina svarta ögon och sin glänsande ofullkomliga mun och säga:

”Min pappa.”

Och det var han verkligen. Inkarnerad musikälskare och flitig konsertbesökare, Merethes äkta man (gift i kyrkan och allt, för det ville Merethe), Leas biologiska upphov, duktig i köket, oförbätterlig pacifist och vän med Bernt som han hade känt sedan gymnasiet. Men först och främst – och mest av allt – var han Mia Jinjus stolta pappa.

*

Första gången Finn lade märke till att Mia hade ett minne *extraordinaire* var hon tre år gammal. Det var på en charterresa

till Ibiza och när de skulle landa och skylten med ”Spänn fast säkerhetsbältet” tändes pekade Mia på den.

”De andra grät”, sa hon. ”Men inte jag. Jag lekte med pärlor.”

Först förstod Finn inte vad hon menade, men så påminde Merethe honom om att Gerda från adoptionskontoret, som hämtade Mia i Korea, hade berättat att det hade varit en fruktansvärd turbulens över Indien och att alla de andra adoptivbarnen, som också var på väg till Danmark och sina nya föräldrar, hade gråtit, med undantag av Mia. Hon hade lekt koncentrerat med pärlorna på Gerdas armband.

Från den dagen hade Finn på allvar börjat lägga märke till Mias superminne. Hon hade ett bleknat ärr på armen och mindes att en man med keps hade bränt henne med en cigarett, och hon kom också ihåg när hennes gomspalt opererades, sa hon, eller rättare sagt: hon kom ihåg en mycket stark lampa som tändes. Lyckligtvis mindes hon mest harmlösa saker. Vad hon hade haft på sig den julafton hon fyllde tre, och nummerskyltarna på slumpmässiga bilar som de hade passerat på väg hem från sommarstugan. En dag kunde Finn inte komma ihåg kombinationen till låset på den lilla gula resväskan, men det gjorde Mia och låset öppnades direkt. Det som fascinerade Finn mest var emellertid Mias förmåga att känna igen ansikten.

En gång när de var på friluftsmuseet Lejre Forsøgscenter sa hon plötsligt *hej Jørgen* till en främmande man utanför toalettterna. Mannen såg frågande först på Mia, sedan på Finn, som heller inte kände igen honom meddetsamma. Men Mia envisades. De hade mött varandra på en plats med många människor och polisen hade också varit där, sa hon. Och mycket riktigt. Efter att Finn och mannen hade pratat lite fram och tillbaka kom de på att de hade varit på samma demonstration utanför Chiles ambassad fem år tidigare och stått bredvid varandra och skrålat ”El pueblo unido jamás será vencido” i solidaritet med det chilenska folket, båda med sina små döttrar på axlarna. Just

då kom mannens dotter ut från toaletten, och Mia sa:

”Och hon heter Kamilla.” Och det gjorde hon. Så klart.

Bara någon sällsynt gång hände det att Mia kände igen ett ansikte utan att kunna placera det. Det hände till exempel om någon hade rakat av sig skägget, gått ner mycket i vikt eller fått nya tänder, men en sak kunde man vara säker på: om Mia kände igen någon hade deras vägar korsats vid något tillfälle, för annars skulle ett avtryck av vederbörandes ansikte inte ha lagrats i Mias minne.

När Mia var fem år läste Finn en artikel i Illustrerad Vetenskap som handlade om människor med extremt fotografiskt eller självbiografiskt minne, och efter det tvivlade han inte på att Mia led av eidetisk hypertymesi, eller med andra ord: självbiografiskt superminne. Led av? Vad var det för ett negativt uttryck? Det var ju inte någon sjukdom, tvärtom. Finn tyckte att det var enastående! Han berättade begeistrat om sin upptäckt för Merethe, men hon var mindre begeistrad. Hon ville inte fokusera på att Mia var speciell.

”Ja, men hon är ju speciell”, sa Finn undrande. Han hade dagen före haft med sig Mia på Brugsen, där hon i förbigående hade kommenterat att kaffefilter och burkmajs gått upp i pris, eftersom hon mindes prislapparna från förra året.

”Ja, men måste vi göra en så stor affär av det?” frågade Merethe. ”Räcker det inte att hon inte ser dansk ut?”

Från den dagen fortsatte Finn att glädja sig i tysthet. Han och Merethe hade fått en skimrande pärla i sina turbaner, och han tänkte inte sluta fascineras över henne förrän solen gick upp i väst.

*

En månad innan Lea föddes kallades Finn och Merethe till ett möte på Jernbanegades skola. Mia gick i första klass och det

var tredje gången på ett halvår som klassläraren ville prata med Finn och Merethe. Första gången de blev ditkallade var det för att Mia hade stirrat på en flicka i sjunde klass så eftertryckligt att hon hade ramlat och slagit i svanskotan. Herregud. Finn kände mycket väl till Mias brinnande blick, och ja, den var intensiv, men det var trots allt en sexårings blick!

Den här gången var både rektorn och skolpsykologen närvarande i klassrummet när Finn och Merethe kom dit. När de hade satt sig berättade läraren att Mia hade dragit vapen på skolgården. Vapen? Finn var inte säker på att han hört rätt. Ja, hon hade haft sin linjal instucken i ärmen och när en pojke i åttonde klass hade tagit Mias hopprep och kastat upp det på ett tak hade Mia dragit fram linjalen och stuckit till pojken med den. Det pojken hade gjort var naturligtvis inte acceptabelt och hans föräldrar hade underrättats, men ändå. Det var inte normalt för ett barn på sex år att dra vapen på det sättet och skolan såg mycket allvarligt på det.

Finn började skratta. Det var inte med vilje, men tanken på ett flickebarn på en dryg meter som drog fram en linjal och hotade en prepubertal slyngel fick honom att skratta. En linjal? Sedan när var en linjal ett vapen? Här sparkade Merethe till honom rätt hårt under bordet, och klassläraren, rektorn och skolpsykologen såg heller inte ut som att de uppskattade hans skratt.

”Vi tolererar inte våld, oavsett gärningsmannens ålder”, sa läraren skarpt. ”Och Mia behöver lära sig att behärska sitt temperament på skolgården, annars kan hon helt enkelt inte gå kvar på vår skola. Har ni någon aning om varför hon reagerar så här?”

Läraren mönstrade dem avvaktande, men Finn var oförmögen att svara på hennes fråga, så rasande var han för att hon använde ordet ”gärningsman”. Där satt de. Den höggravida och fredsaktivisten, föräldrar till en pytteliten flicka från Korea, som hade hotat en tonåring med en linjal och nu var stämplad som gärningsman. Ärligt talat.

”Nej”, sa Merethe med tunn röst. ”Jag förstår det inte. Hon har i alla fall inte fått det från oss. Vi är motståndare till alla former av våld och bestraffning. Finn kan inte ens döda en fluga.”

Läraren harklade sig.

”Mia är en bra flicka”, sa hon glättigt. ”Men hon måste lära sig att behärska sitt humör i de konfliktsituationer som uppstår på skolgården och jag skulle vilja föreslå att hon börjar gå hos skolpsykologen. Vad säger ni om det?”

Finn skulle just protestera, men i stället sa han:

”Naturligtvis, det kan väl inte skada, eller hur, Merethe?”

Merethe höll med.

Nu tog skolpsykologen till orda. Hon såg tecken på att något ur det förflutna ville komma ut, sa hon och uppmanade Finn och Merethe att ta reda på lite mer om Mias historia, för . . .

”Det kommer tyvärr inte att leda till något”, avbröt Finn. ”Mia hittades på gatan med brännmärken på armen, bortkastad som något slags skräp av någon som inte ville ha henne. Adoptionskontoret har gjort allt för att ta reda på mer, just för att sådana saker kan visa sig användbara senare i livet när barnen ska bearbeta sina trauman, men det har visat sig omöjligt.”

”Då så”, sa läraren och samlade ihop sina papper med anteckningar. ”Det går naturligtvis inte att göra något åt det, så låt oss fokusera på hur vi kan hjälpa Mia att uppföra sig mer civiliserat.”

Finn log, nickade och tog sin hustru mjukt under armen. Han utstrålade all den samarbetsvilja han förmådde mobilisera. Invändigt fnyste han. Civiliserat! Vad betydde överhuvudtaget civiliserat detta Herrens år 1973? Vietnamkriget, bombningarna i Kambodja, invasionen av Uganda, Watergateskandalen, militärjuntan i Chile, Yom Kippur-kriget i Israel, oljekris, Finn kunde fortsätta. Den så kallade civiliserade världen stod i brand.

*

Merethe var uppriven efter mötet och hon gick långsammare och långsammare. Hur hade Mia blivit så utåtagerande och besvärlig? Och hur skulle allt gå när barnet kom?

”Det kommer att gå jättebra”, sa Finn och tyckte inte att Mia var besvärlig. ”Massor av barn i världen får småsyskon.”

”Finn, vår dotter skadar andra barn. Kan du försöka ta det lite mer på allvar?”

”Men jag tar det ju jätteallvarligt”, sa Finn. ”Det är klart att Mia måste lära sig att behärska sitt temperament, men andra barn retar henne faktiskt, Merethe. Har du tänkt på det? De ger henne öknamn och sjunger ”Tre små kineser” när hon går förbi. Ska hon bara vända andra kinden till? Jag tycker ärligt talat att vi borde vara stolta över att hon försvarar sig. Det är så klart inte särskilt lämpligt att . . .”

”Finn, har du sagt till Mia att hon ska slå tillbaka?” viskade Merethe förfärat. ”Du är fredsaktivist. Du åker hundra mil för att sitta utanför en amerikansk bas med din antikrigsbanderoll. Snälla du, säg att du inte har sagt att hon ska försvara sig genom att slå tillbaka.”

”Nej, det är klart jag inte har”, svarade Finn. ”Jag säger bara . . .”

Merethe hade stannat helt nu och tårarna rann längs hennes kinder.

”Vad gör vi för fel?” grät hon.

”Ingenting”, sa Finn bestört. ”Vi gör ingenting fel! Mia är ett barn! När jag var barn var mina föräldrar tvungna att ständigt infinna sig på rektorexpeditionen för att jag hade gjort något dumt. Mia är en ängel jämfört med mig.”

Finns ord verkade inte trösta Merethe, så de fortsatte att gå en stund i tystnad. Han skulle så gärna vilja att Merethe kunde zooma ut lite och se det hela i ett större perspektiv. Varför

måste hon alltid sätta tillvaron under lupp och oroa sig för alla detaljer hon plötsligt fick syn på? Tänk om de bara kunde glida lyckliga tillsammans nerför livets flod i en rosa gummibåt. Precis som hennes väninna Ulla kunde. Där kunde man tala om en som visste hur man slog sig lös. Åh, hur roligt kunde de inte ha haft det om Merethe hade varit lite mindre bekymrad, lite mer lössläppt och lite mer som Ulla.

”Upp med humöret”, sa han och lade armen tröstande om Merethe. ”Nu hämtar vi Mia hos Svendsens innan hon drar fram en linjal och sticker ner någon mer. Klockan är redan mycket.”

”Det är inte roligt, Finn”, sa Merethe, men hon kunde inte låta bli att le.

*

Ib och Sonja Svendsen var ett pensionerat äkta par som Finn hade lärt känna på biblioteket. De hade börjat prata med varandra därför att paret ofta lånade böcker om Fjärran Östern och en dag kunde han inte låta bli att fråga varifrån intresset kom, och Sonja berättade då att de båda två var professorer emeriti vid Institutet för tvärkulturella studier vid Köpenhamns universitet, och nu när de inte längre arbetade hade de flyttat tillbaka till Næstved men reste fortfarande till Asien två gånger om året.

”Min dotter är från Korea”, utbrast Finn då.

Svendsens hade strax därefter bjudit på middag och efter det börjat fungera som Mias reservfarföräldrar. De hade inga barn själva och Finns biologiska föräldrar var döda sedan många år och utöver det hade han bara en självgod idiot till storebror som bodde i Köpenhamn, men de umgicks inte. Att Finn inte hade någon biologisk familj hade aldrig bekymrat honom, för var hörde man hemma egentligen? Hos dem som av en slump

hade stått för tillblivandet då en sädescell och ett ägg möttes i ett olyckligt äktenskap, följt av en uppväxt med en bror som man visserligen delade gener med men i övrigt ingenting? Nej, frågade man Finn så hörde man hemma i det familjesystem man investerade i. Merethe och Mia var naturligtvis hans primära familj, men han kände även en stark anknytning till sina vänner, sina kamrater i freds rörelsen och sina kollegor. Till och med de musiker han lyssnade på och beundrade kändes som familj. Mia däremot tänkte mycket på vad en familj var för något, och det förstod han mycket väl. Vilka förklarliga skäl hennes biologiska mamma än haft hade Mia blivit sviken, och hon av alla människor behövde tro på att en vald familj var lika bra som en biologisk. Till hans stora grämselse hade Mia en dag när hon inte var så gammal hittat ett foto på Finns pappa och mamma som stod med sina två små söner framför barndomshemmet *Husly* i Frederiksberg. Mia hade börjat gråta och sagt att hon också ville ha en riktig farmor och farfar, för det hade alla på dagis, men Finn hade torkat hennes tårar och sagt att hon hade något som var mycket bättre!

”Vad är det?” hade Mia frågat.

”Du har en Sonja och en Ib, och det är något av det finaste som finns.”

Efter det hade Mia inte nämnt något om äkta och oäkta familjer igen och det var Finn glad för. Familj var familj.

*

Det tog en halvtimme att gå den korta vägen från mötet på skolan till Kæhlersvej 12, där Svendsens passade Mia. Det äldre äkta paret bodde i en lägenhet som mest av allt påminde om ett österländskt museum. När man kom in i hallen möttes man av kinesisk lackkonst och i matsalen hängde asiatiska kläddräkter i glasmontrar på väggarna. I teverummet pryddes en

hel vägg av Ibs antika samling med asiatiska svärd, sablar och knivar, och i ett vitrinskåp stod alla Sonjas dockor klädda i olika asiatiska folkdräkter. Mia fick gärna leka med dem, så det var inte konstigt att hon älskade att vara där. På sistone hade det faktiskt varit svårt att överhuvudtaget få med henne hem, och Finn visste att det påverkade Merethe starkt.

”Hur ska jag någonsin kunna konkurrera med en sådan docksamling?” hade hon frågat senast de varit tvungna att släpa med sig Mia hem mot hennes vilja.

I dag var inget undantag.

”Jag vill inte gå hem”, skrek Mia så fort hon såg sina föräldrar.

”Men det ska du”, sa Merethe och lät skarp. Först när Sonja lovade att hon skulle få komma tillbaka redan nästa dag accepterade Mia att ta på sig jackan och följa med hem. Finn lade märke till att Merethe verkade trött och tystlåten, men magen var tung nu också.

Samma kväll frågade Finn om Merethe hade något emot Svendsens. De hade lagt Mia, och Finn och Merethe satt i vardagsrummet med varsin bok.

”Varför skulle jag ha något emot dem?”

”Det är bara det att det ibland verkar som om du inte vill att Mia ska vara hos dem, men vi behöver ju faktiskt deras hjälp, Merethe. Inte minst nu när bebisen kommer och senare när du vill arbeta ’heltid’ igen.”

Finn gjorde citationstecken i luften runt ”heltid”, för att de båda visste att när Merethe arbetade så var det för det mesta mycket mer än heltid.

Finn såg att Merethe blev röd i ansiktet och att hon snörpte lite på munnen.

”Om du absolut vill veta det, så gillar jag inte Ibs vapensamling”, sa hon sedan. ”Sablar och knivar, svärd och macheter. Det är groteskt och Mia leker precis nedanför den.”

”Men det är ju bara prydnader”, sa Finn häpet. ”Vackra antikviteter.”

”Ja, men de har använts för att döda människor en gång i tiden. Jag tycker att det är groteskt.”

Finn suckade djupt, och det gjorde Merethe arg.

”Okej, först tycker du att det är okej att Mia attackerar en skolkamrat, och nu tycker du det är okej att människor som har huset fullt av vapen tar hand om henne”, sa hon hetsigt. ”Och jag som trodde att du var pacifist!”

”Merethe, jag *är* pacifist”, rättade Finn henne och kände att även han blev hetsigt. ”Och det betyder att jag kämpar för avskaffandet av krig som politiskt redskap, och jag kan inte se att det står i motsättning till en vägg full med vackra antika knivar och svärd. Det är ju flera hundra år gamla museiföremål.”

”Ha!” utbrast Merethe. Det var den värsta dubbelmoral hon någonsin hade hört.

”Ibland skulle man kunna tro att du är avundsjuk på Svendsens”, sa Finn sedan.

”Avundsjuk?” Merethe reste sig med svårighet från stolen.

”Ja”, framhärdade Finn. ”För att Mia älskar att vara hos dem. För att Mia älskar dem.”

”Lägg av”, fnös Merethe. ”Det är klart jag inte är avundsjuk, och jag *är* tacksam för deras hjälp. Jag gillar bara inte deras vapen, och . . .”

”Och vad?”

”Ja, eftersom du frågar så gillar jag inte heller att de absolut måste framhålla att Mia kommer från Korea. Mia är dansk. Precis som sin familj.”

”Ja, det är klart att Mia är dansk”, svarade Finn, nu övertygad om att Merethe var avundsjuk. ”Men faktum är att hon är född i Korea och att Ib och Sonja kan väldigt mycket om Korea. Gamla legender och sådant. Mia älskar det.”

”Du förstår mig inte”, sa Merethe, och nej, det gjorde Finn faktiskt inte.

”Du *vill* inte förstå mig”, tillade hon snyftande.

Nej, det hade Merethe också rätt i. I alla fall just då.

När hon hade gått och lagt sig fortsatte Finn att sura lite i vardagsrummet, men sedan kunde han plötsligt inte låta bli att skratta. Sist Finn och Mia hade besökt Svendsens hade Ib hållit ett mindre vapenföredrag och i barnhöjd visat Mia och Finn hur man öppnar en filippinsk fjärilskniv snabbare än man hinner blinka. Efter det hade både Finn och Mia fått göra det, och de hade haft en lagstridigt härlig eftermiddag. Det skulle Merethe veta! Finn reste sig och lade en LP på grammofonen. Det var Tim Buckleys *Greetings from L.A.*, som hade släppts året före och var Buckleys bästa hittills. Finn älskade det albumet. Sju hudlöst ärliga låtar om hur det var att vara en ofullkomlig man som längtade efter alkohol och otukt.

”Finn kan inte ens slå ihjäl en fluga”, hade Merethe sagt, men han var inte alls en sådan mjukisman som hon trodde.

*

Nästa morgon var ilskan försvunnen och Finn kände bara ömhet för Merethe. Hon var gravid och i hormonernas våld och innan dess hade hon varit ofrivilligt barnlös i många år. Allt hade varit som en bergochdalbana och han förstod mycket väl om hon var beskyddande gentemot den familj hon äntligen hade fått. Adoptionsprocessen hade heller inte varit utan hinder. I början hade Merethe absolut velat ha ett barn med ett danskt utseende, även om det betydde lång väntetid, kanske år, kanske aldrig. Finn tyckte att det var lite tramsigt. De var glada för att de hade blivit godkända för adoption, och om Finn fick bestämma tog de emot det barn som livet gav dem, och så var det med den saken. De hade redan slösat bort många

är på att försöka få barn och skulle de nu slösa bort ännu fler? Det var helt obegripligt, tyckte Finn. Svart, gult, brunt, vitt. Ett barn var ett barn. Som tur var hade hon fallit pladask för Mia när Gerda från adoptionskontoret hade visat det allra första fotot för dem.

”Nej, men vilken liten trollunge”, utbrast hon när hon såg fotografiet. ”Hon ser ju ut som en liten docka. Har du sett, Finn? Hennes ögon ser ut som pärlor.”

”Ja, är hon inte söt?” hade Gerda svarat. ”Personalen på barnhemmet kallar henne Jinju också. Det betyder pärla. Men ni kan så klart kalla henne vad ni vill.”

Merethe var helt uppslukad av fotografiet och Gerda blinkade införstått till Finn. De två delade nämligen en hemlighet. Utan att Merethe visste om det hade Finn sökt upp Gerda och sagt att om Merethe bara fick se ett foto av en söt liten unge skulle hon helt säkert inte bry sig om att barnet såg odanskt ut. Först hade Gerda lagt armarna i kors och sett strängt på Finn. Vilde Merethe överhuvudtaget bli mamma, hade hon frågat? Hon hade nämligen noterat att Merethe hade många orealistiska föreställningar och ställde självupptagna krav, och om det var något som Gerda inte hade något till övers för så var det självupptagna föräldrar. Det skulle Finn veta. Adoptivbarn var människor, inte varor, och dessutom människor som i sina korta liv redan hade varit utsatta för en hel del. Finn hade instämt och lyckligtvis hade Gerda gått med på att visa Merethe ett foto, och Finn blinkade tillbaka. Strategin med fotot hade fungerat.

*

Mia var sex år när Merethe till sin stora överraskning förstod att hon var gravid, och Finn skulle aldrig glömma dagen då hon berättade det för honom. Hon hade gått till läkaren, för hon

hade läst i en damtidning att det kunde leda till benskörhet om man kom in i klimakteriet för tidigt, och hon hade inte haft mens sedan i påskas. Läkaren hade undersökt henne och sagt att det förstod han mycket väl, eftersom hon var gravid. Ganska långt gången till och med. När Merethe berättade nyheten för Finn blev han överlycklig. De hade försökt i över tio år!

”Är du inte glad?” hade han frågat, och naturligtvis var hon det, svarade hon, men också orolig. Hon kände sig gammal och tänk om det var något fel på barnet. Men Finn bara skrattade och skrattade medan han snurrade runt med sin fru. Plötsligt hade Mia stått i dörröppningen och frågat vad som var så roligt och Finn hade känt sig som världens lyckligaste man.

”Du ska snart bli storasyster”, hade han sagt, och Mia hade blivit överlycklig. Alla på dagis hade syskon.

En månad efter samtalet på skolan gick Finn och Mia hand i hand på det blanka golvet i korridoren på BB. I famnen bar Mia Grumme, teddybjörnen som hon hade valt till Lea på TP Toys för några dagar sedan och som egentligen var alldeles för stor för en nyfödd, men Mia hade insisterat. Ljuset flödade in genom fönstren och Finn sa till sig själv att han till slut hade fört sina gener vidare, men detta fyllde honom ändå med en märklig bävan. Mia var klädd i en gul tunika med matchande hårspännen som hela tiden gled ur hennes blanka hår och studsade över golvet som torra bönor. Till slut lade Finn dem i fickan.

Inne på rummet fick Mia stå på en sjukhuspall för att kunna titta över kanten på vaggan där Lea låg, och hon fnittrade. ”Vad är det som är så roligt?” frågade Merethe, och Mia svarade att bebisen liknade en pytteliten Finn med blöja och sparkdräkt. Merethe tittade ner i vaggan och började skratta, och det var inte så bra för hon var nyförlöst och kissade i byxorna, men roligt var det, för Mia hade rätt. Finn nöjde sig med att säga *stackars barn* vid tanken på att Lea skulle bli lik honom, och tillade att han verkligen hoppades att hon åtminstone inte hade

ärvt hans ögonsjukdom, för ett liv med starka glasögon är inte roligt, särskilt inte för en flicka.

”Varför särskilt inte för en flicka?” ville Mia veta, och Finn harklade sig.

”Glöm det”, sa han och förklarade i stället att en naturlig likhet mellan ett nyfött barn och dess pappa var medveten från naturens sida. På så sätt kände pappadjuret igen sig själv i barnet och glömde bort sin inneboende oro för att ungen kanske inte var hans.

”Så överlever den nyfödda i naturen”, sa Finn allvarligt och tillade att det hade han läst i Illustrerad Vetenskap. Detta gjorde bara att Merethe skrattade ännu mer, för hur var det möjligt att Finn hade läst en artikel i Illustrerad Vetenskap om precis varenda sak?

”Lea kommer säkert att bli lika vacker som sin mamma en dag”, sa Finn bestämt. ”Med eller utan glasögon.”

”Kommer hon att likna mig en dag?” ville Mia veta.

”Inte till utseendet, gumman min”, sa han. ”Men på många andra sätt. De bästa sätten. Du kan lära henne allt som du är bra på och på så sätt kommer ni alltid att höra ihop.”

Det uppstod en tystnad, tills Mia frågade:

”Men överlever inte jag då?”

”Överlever?”

”Ja, alltså för att du inte kände igen dig själv i mig när du såg mig för första gången?”

Finn såg perplex ut för ett ögonblick, innan han insåg sin fadäs.

”Självklart överlever du, gumman. Du är född för att överleva och jag är din pappa. Vi hör ihop för att vi älskar varandra. Det kan ingenting som står i Illustrerad Vetenskap ändra på.”

”Bra”, sa Mia och såg ner på bebisen igen. Just då öppnade Lea sina tindrande, nyfödda ögon och såg rakt på sin syster med en intensiv blick.

”Hej, Lea”, viskade Mia och tog hennes lilla hand. ”Lea Jinju Thiel-Jensen.”

”Nej, vi har tänkt att hon ska heta Lea Sarah Thiel-Jensen. Det är efter min...”, började Merethe.

”Men det är ju en fantastisk idé”, avbröt Finn. ”Lea och Mia Jinju Thiel-Jensen. Mina två vackra pärlor.”

”Har Lea också varit i Korea?” frågade Mia och rynkade pannan.

”Nej”, sa Finn och smekte Mia över håret. ”Där har hon inte varit än.”

”Är du säker?”

”Absolut säker, gumman. Hon har ju precis fötts. Men vi kan ta med henne dit någon gång. Vi kan visa henne hela världen om vi vill.”

Mia tittade länge på sin systers pyttesmå fingrar och naglar, och lutade sig sedan djupt in över kanten på vaggan och kysste henne först på näsan innan hon sög lite på hennes ena örsnibb som var dunig och mjuk.

”Mmm”, sa hon hänfört. Sedan fick hon syn på ett litet rött märke på Leas arm.

”Titta, pappa, jag tror att någon har varit dum mot henne”, viskade hon sedan. ”Hon har ett cigarettmärke.”

Merethe ryckte till.

”Nej, nej”, sa Merethe. ”Sjuksköterskan säger att det bara är ett födelsemärke. Det kommer att försvinna.”

”Nej, jag tror att någon har varit dum mot henne”, envisades Mia.

”Nej”, sa Merethe.

”Jo”, sa Mia så högt att Lea vaknade och började gråta.

Merethe såg trött på Finn. Nu var Mia kinkig igen, sa hennes blick, men Finn tyckte ärligt talat att det var Merethe som var kinkig. Hur svårt kunde det vara att förstå att Mia gärna ville likna sin lillasyster?